

ΘΕΑΤΡΟ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΓΚΛΟΡΙΑ: ΘΙΑΣΟΣ ΜΑΝΩ-
ΛΙΔΟΥ—ΠΑΠΠΑ. Κλέμενς Ντέην: 'Υ-
πόθεσις Διαζυγίου.

Ἡ Σίντνεϋ Φαίρφηλντ εἶναι ἐρωτευμένη καὶ πρόκειται ν' ἀρραβωνιαστεῖ μετὸν Κίτ Μπράουν τὸν παιδικὸν τῆς φίλον.

Ἡ μητέρα τῆς μιᾷ σχετικᾷ νέα ἀκόμη γυναῖκα, γλυκεῖα κι' ἀδύναμη, ἡ χαριτωμένη Ἐλίζαμπεθ Φαίρφηλντ ὕστερα ἀπὸ χρόνια ἀμφιταλάντευση ἀνάμεσα στὴν ἔννοια τοῦ καθήκοντος πρὸς ἓνα ψυχοπαθῆ σύζυγο πού βρίσκεται δεκαπέντε χρόνια κλεισμένος σὲ μιᾷ κλινικῇ ἀπὸ ἓνα τραῦμα ὀβίδας, καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς εὐτυχίας, τῆς ἐνωσῆς τῆς δηλαδὴ μετὸν ἄνθρωπον πού ἀγαπάει, ἐδιάλεξε τὴν εὐτυχία: πῆρε πᾶν τὸ διαζύγιον καὶ ἐτοιμάζεται νὰ παντρευτεῖ πολὺ γρήγορα.

Στὸ σπιτικὸν αὐτὸ πού πάει νὰ ξαναμπεῖ στὸ δρόμον τῆς εὐτυχισμένης γαλήνης παρουσιάζεται ἀνίδεος καὶ ἀνεύθυνος ὁ σύζυγος καὶ πατέρας, ὁ Μάρτιν Φαίρφηλντ πού κατόρθωσε νὰ δραπτευθεῖ ἀπὸ τὴν κλινικῇ.

Κι' ὅσο κι' ἂν εἶναι δυσάρεστη μιᾷ τέτοια παρουσία ἀνάμεσά τους, ἡ παρουσία ἑνὸς ζωντανοῦ φαντάσματος, θάταν δυνατόν μετὰ λίγες δυσάρεστες διατυπώσεις νὰ ξαναβάλουν τὰ πράγματα στὴ θέσιν τους, ἂν ὁ Μάρτιν δὲν εἶχε πραγματικᾷ θεραπευθεῖ ὅπως μαθαίνουν ἀπ' τοὺς γιατροὺς του.

Ἡ Ἐλίζαμπεθ μετὰ κείνη τὴν παράδοξον σκληρότητα καὶ τὸ θάρρος πού βρίσκουν καμμιὰ φορὰ οἱ ἀδύναμοι ἄνθρωποι κάνει μιᾷ τελευταία προσπάθεια νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν εὐτυχία τῆς, ἀλλὰ λυγίζει πρὸς τὰ παρακάτω καὶ τὴν ἀπελπισία τοῦ Μάρτιν κι' ἀποφασίζει νὰ μείνῃ μαζί του.

Τότε ὅμως ἔρχεται ἡ ἀποκάλυψις. Ὁ ὀβίδα ἦταν ἀπλᾶ ἡ αἰτία πού προκάλεσε τὸ ξέσπασμα τῆς τρέλλας τοῦ Μάρτιν. Ἡ τρέλλα βρίσκεται μέσα στὸ αἷμα του.

Καὶ μέσα στὸ αἷμα τῆς Σίντνεϋ φυσικᾷ τῆς κόρης του πού ὑποχωρῶντας πρὸς τὸ φάντασμα τῆς ἀρρώστειας—τὰ ζωντανὰ φαν-

τάσματα, οἱ ἐπανερχόμενοι, πολεμοῦνται εὐκολα, τὰ ἄλλα εἶναι ἀκαταμάχητα. Θυσιάζεται: ἀπαρνιέται τὸν ἀγαπημένο τῆς καὶ μένει γιὰ πάντα μετὸν πατέρα τῆς, λευτερώωντας τὴν μητέρα τῆς.

Τὸ θέμα εἶναι ἐξαιρετικὸ καὶ θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ἓνα πολὺ καλὸ δράμα.

Καὶ ἡ ὑπόμνησις τῶν βουκολάκων τοῦ Ἴψεν, θάταν ἓνα μέτρο σύγκρισης γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς μάστιγας τῆς κληρονομικότητος ἀπὸ ἓναν σημερινὸν δραματογράφον πού θὰ φιλοδοξοῦσε νὰ παραβληθεῖ μετὸν Ἴψεν.

Κι' ὡς ἓνα σημεῖον οἱ ἐλπίδες πῶς τὸ ὀδυνηρὸν θέμα τῆς ψυχοπαθείας, πού τόσο ἔχει δεινοπαθήσει τελευταία στὰ χέρια κακῶν καὶ μέτριων συγγραφέων, μετὰ τὴν ἀπὸ μηχανῆς λύσει τῆς ψυχᾶνάλυσης κλπ., θ' ἀντιμετωπιζόταν μετὰ κάποιον βαθύτερον καὶ ἐπόμενον ἀληθινὰ δραματικὸν τρόπον, δικαιολογεῖται ἀπὸ τὴν προσπάθειαν τῆς Κλέμενς Ντέην.

Σύντομη, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ γλυκερῆς ἀναδρομῆς εἰς τὸ παρελθόν, ὑποβάλλοντας μετὰ ἀπλὰ μέσα, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔργου ἀφίνει νὰ ἐλπίζουμε. Μὰ ἀπὸ τὴν δευτέραν κι' ὅλας πράξει ἀπὸ τὴν στιγμὴ δηλαδὴ πού μπαίνουμε στὸ δράμα, ὁ χειρισμὸς ἀντὶ νὰ βαθθαίνει καὶ νὰ ὀξύνεται γίνεται ὅσο πάει καὶ πιὸ ἐπιφανειακᾷ δραματικῶς γιὰ νὰ φτάσωμε στὴν ἀπαράδεκτὴν λύσιν τῆς θυσίας πού ἀντὶ νὰ συγκλονίσει, δυσσαρεστεῖ τὸν θεατῆ.

Δραματοῦργοι πού θὰ μπορούσαν νὰ φέρουν σὲ αἴσιον πέρας τὸ δύσκολον ἔργον πού ἡ τύχη ἔφερε στὴν ἔμπνευσιν τῆς Κλέμενς Ντέην, γεννῶνται πολὺ σπάνια.

Ἡ Κλέμενς Ντέην ἀνήκει στὴν εὐγενικὰ χορεία τῶν καλῶν ἀγωνιστῶν, πού μ' ὄλη τους τὴν πίστη καὶ τὴν δεξιότητιαν, δὲν τοὺς εἶναι δυνατόν νὰ τεματίσουν πρῶτον.

Ἀνάλογη μετὰ τὸ ἔργον στάθηκε κι' ἡ σκηνοθεσία.

Ἐπαγορευμένη βέβαια ὡς ἓνα σημεῖον ἀπὸ τὸ ἴδιον τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀδυναμίαν του, ἀλλὰ καὶ στερημένη ἀπὸ βαθύτερον πνοῆν.

Ἐπάρχει βέβαια ἡ δικαιολογία τῆς ἀναγκαστικῆς ἀναπηρίας τῆς σκηνοθεσίας γιὰ νὰ σκεπάζωνται οἱ ἀδυναμίαι τοῦ ἔργου. Ἐπάρχει ἀκόμη ἡ μεγαλύτερη δικαιολογία τοῦ οἴστρου τοῦ συγγραφέα πού συνεπαίρνει καὶ τὸν σκηνοθέτην, γι' αὐτὸ θὰ ἐπιφυλαχθῶ νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην μου γιὰ τὴν δυνατότητα τοῦ κ. Σολομοῦ ν' ἀνεβάσει δημιουργικᾷ ἓνα δράμα. Ἐλπίζω δὲ πὸς ἡ πρόσληψίς του στὸ Βασιλικὸν θέατρον θὰ μοῦ δώσει σύντομον αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀτυχῆ ἐκλογὴν τοῦ κ. Αὐδῆ γιὰ τὸ ρόλον τοῦ Πάστορα, ἡ ἐρμηνεία ἦταν πάρα πολὺ ἱκανοποιητικῇ.

Ἡ κ. Βάσω Μανωλίδου στὸ ρόλο τοῦ Σίν-
τνεῦ Φαίρφηλντ ἔδειξε πὼς δὲν ἔχει μόνο
δροσιά καὶ γάρη ἀλλὰ καὶ ἀληθινὴ διαίσθη-
ση ἠθοποιοῦ πού κατάλληλα ὀδηγημένη βρί-
σκει τὴν πιγῆ, τὸν σωστὸ τόνο πού δημιουρ-
γεῖ τὴν συγκίνηση.

Ὁ κ. Παπᾶς μ' ὄλο πού ἓνας ρόλος σὰν
τοῦ Μάρτιν Φαίρφηλντ δὲν εἶναι τὸ κλίμα
του, τὸν ἔπαιξε περίφημα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς
τὸ τέλος κι' εἶχε μάλιστα στιγμὲς πραγματικὰ
δημιουργικές.

Ἡ κ. Ἐλένη Χατζηαργύρη πού ὅσο πάει
καὶ ἐξελίσσεται σὲ μιὰ καλὴ ἠθοποιὸ ἔδωσε
πολὺ ἀπὸ τὴν ὀκνη γάρη καὶ τὴ θελκτικὴ ἀ-
βουλία τῆς Ἐλίζαμπεθ Φαίρφηλντ.

Ἡ κ. Ἐλένη Χαλκούση ἦταν ὅπως πάντα,
μιὰ σωστὴ Ἑσθήρ Φαίρφηλντ, ἡ ἠλικιωμένη
θεία πού ὅλη τῆς ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ φροντίδα
γιὰ νὰ κρατηθοῦν οἱ τύποι.

Κι' οἱ κ. κ. Α. Καλλέργης, καὶ Ντίνος Ἡ-
λιόπουλος ὁ πρῶτος σὰν Γκρέϋ Μέρεντιθ ἀρ-
ραβωνιαστικὸς τῆς Ἐλίζαμπεθ καὶ ὁ δεύτερος
σὰν Κιτ Μπράουν ὁ γιὸς τοῦ Πάστορα πού
ἀγαπᾷ τὴν Σίντνεῦ, ἔπαιξαν μ' ἀνεση καὶ
πειστικότητα.

Ἀγλαΐα Μητροπούλου